

Első fejezet

A Birodalom középpontjától a Külső Gyűrűben található távoli csillagokig a Galaxis tele van élettel. A bolygókon, holdakon, aszteroidabázisokon és űrállomásokon különféle fajok ezrei élnek, és mindenki elfoglalja magát nagyra törő terveivel vagy éppen a mindennapi megélhetés gondjaival. Az egyik végletet a Császár törekvései jelentik, míg a másikat az, hogy lesz-e mit enni vacsorára. Vagy hogy lesz-e egyáltalán alkalom a vacsorára. Minden egyes városnak, kisebb településnek, állomásnak és hajónak megvan a maga története és titkai, reményei és félelmei, félig megfogalmazott álmai.

De minden fénykörre, minden csillagra, bolygóra, helyőrségre és külső állomásra bőven jut a sötétségből is. A csillagok közti űr elképzelhetetlenül hatalmas, és mindig is az lesz, sohasem fedezhetünk fel minden rejtélyt, amely megbújik benne. Egyetlen félresikerült ugrás, és egy hajó eltűnik. Ha nincs mód segítséget kérni, üzeni, hogy „Itt vagyunk, találjatok meg!”, vagy nem lehet mentőkapszulával elmenekülni, akkor akár egy egész flotta is eltűnhet a helyek közti térben, ahová még a fény is csak több élethossznyi idő alatt ér el.

Ennek megfelelően egy találkozó helyszíne lehetett akár naprendszer méretű, és a lázadó flotta észrevétlen maradhatott, mint egyetlen pehely a hóviharban. A toldozott-foldozott és plazmaégette cirkálóktól kezdve a harmadkézből szerzett hadihajókon keresztül az X- és Y-szárnyú vadászgépekig minden-

féle hajók százai repültek zajtalanul az úrben, szükség esetén közelebb siklottak egymáshoz vagy eltávolodtak egymástól. A járműburkolatokon szerelődroidok másztak, összehegesztették a legutóbbi csatában szerzett sérüléseket, és a kapitányok abban a biztos tudatban irányították az alájuk rendelt személyzetet, hogy ők a túl a Birodalom hatalmas szénakazlában.

A rájuk leselkedő veszélyek közül nem az ellenség volt a legnagyobb, hanem a tétlenség. És az, ahogy egy bizonyos ember-típus megpróbált megbirkózni vele.

– Nem csaltam – jelentette ki Han Solo, amikor Csubakka lehajolva belépett az ajtón. – Jobban játszottam náluk.

A vuki felmordult.

– Pont így játszottam jobban. Nem szabálytalan. Mellesleg mit vettek volna a pénzükön idekint, a semmi közepén?

Maroknyi vadászpilóta haladt el mellettük koszos narancssárga és fehér egyenruhában. Mind tisztelegtek, és Han egyesével odabiccentett nekik. Ronda alakok voltak. Középkorú férfiak, akik már túl sok időt töltöttek kint, és legszívesebben hazamentek volna a Galaxis valamelyik Erő háta mögötti bolygójára, hogy naponta kétszer leigya magukat a legközelebbi bárban – és zöldfülű fiúcskák, akiknek a kívánságlistáján kiemelt helyet foglalt el az első bajuszkezdemény. A szabadság harcosai és gyenge szabakkjátékosok.

Csubakka hosszan, mély hangon morgott.

– Nem fogod – ellenkezett Han.

Tekintete találkozott a szőrmebundás izomkolosszus kék tekintetével, és a vuki hallgatása beszédesebbnek bizonyult minden szónál.

– Jól van, na! – horkant fel Han. – Levonom a részedből. Mikor lettél ilyen vajszívű?

– Han!

Luke Skywalker sietett oda az egyik oldalfolyosó felől, pilótasisakkal a hóna alatt. Mögötte két droid érkezett; R2-D2, a hengeres asztrodroid folyamatosan csipogott és sípolt, és a

magas, fényes burkolatú C-3PO úgy gesztikulált mellette két krómarany kezével, mintha egy emberi fül számára érthetetlen beszélgetésben válaszolgatna a másik gépnek. A kölyök egészen kipirult, haja izzadtan tapadt a fejére, de úgy vigyorgott, mintha az imént nyert volna meg egy versenyt.

– Helló! – köszönt oda Han. – Manővergyakorlatról jössz?

– Igen. Ezek a srácok nagyszerűek! Látnod kellett volna azt a szűk dugóhúzót, amit mutattak. Még órákig kinn tudtam volna maradni, de Leia visszahívott. Valami vésztalálkozót emlegetett.

– Őimádottsága hívta össze a találkozót? – kérdezte Han, miközben együtt továbbindultak a főfolyosón. A levegőben hegesztőpisztolyok és hűtőfolyadék szaga terjengett. A Láza-dók Szövetségénél minden helynek olyan szaga volt, mint egy javítóműhelynek. – Hát nem a Kiamurron van, azon a nagy konferencián?

– Úgy volt, hogy odamegy. Valószínűleg elhalasztotta az indulást.

A kis R2-es droid valamit sípolt, mire Han odafordult:

– Tessék?

C-3PO enyhén előrehajolt, mint aki zihál, pedig nem volt tüdeje. Fordított droidnyelvről:

– Azt mondja, a hercegnő már kétszer elhalasztotta az indulást. Jó nagy felfordulást okozott vele a hangárokbán.

– Hát ez nem hangzik jól – mondta Han a fejét csóválva. – Mármint, hogy valami visszatarthatja attól, hogy egy kerek asztal mellett ülve a Galaxis jövőjéről döntsön... Elvégre ez a kedvenc tevékenysége, nem?

– Tudod, hogy ez nem igaz – korholta Luke, miközben próbált helyet adni a folyosón a bronzszínű droidnak, amely úgy nézett ki, mintha most húzták volna ki egy szeméthalomból.

– Nem értem, miért nem tudod jobban megkedvelni.

– Ó, hát kedvelem én őt.

– Mégis mindig leszólod. A Szövetségnek szüksége van jó politikusokra és szervezőkre.

– Nem lehet kormányod adószedő nélkül. Csak mert mindketten jobban szeretnénk, ha nem a Császár lenne hatalmon, attól még nem leszünk egyformák.

Luke megrázta a fejét. Az izzadsága kezdett felszáradni, és a haja lassan visszanyerte homokszínét.

– Sokkal jobban hasonlítotok egymásra, mint gondoljátok. És ez mindkettőtökre igaz.

– Nagyon optimista vagy, kölyök – jegyezte meg Han nevetve.

A parancsnoki központ bejáratánál Luke továbbküldte a droidokat. R2-D2 füttyögve, C-3PO a beleprogramozott udvariassággal méltatlankodott. A parancsnoki központ telitalálatot kapott a Yavinnál, de már egészen jól helyreállították. Az egyik szétlőtt falat már majdnem teljesen beborították új, vakítóan fehér panelekkel, mellettük a kormos régiek sokkal sötétebbeknek látszottak. A fejmagasságban lévő képernyők megmutatták a hajók helyzetét a flottában és a flotta helyzetét a találkozási pontnak megjelölt naprendszeren belül, ahogyan a javítószemélyzet állapotjelentéseit, a szenzoroktól jövő adatokat, és féltucat másik információt is. A munkaállomások egyikénél sem állt személyzet, az adatok tömege észrevétlenül áramlott tovább.

Leia a terem elülső részében állt, a koszos régi és a ragyogó új falrészek találkozásánál. Fekete öltözékét arany és bronz hímzés díszítette, lágyan leomló haját oly módon fogta össze a nyakszirt magasságában, amitől egyszerre látszott felnőttebbnek és határozottabbnak, mint a Halálcsillagon viselt oldalsó kontyoktól. Amennyit Han hallott a flottában keringő szóbeszédéből, annak alapján az Alderaan sorsa valóban érettebbé és erősebbé tette a hercegnőt. Bármennyire is titkolta, Hannak el kellett ismernie, hogy a nő jól viselte a tragédiát.

Harcen ezredessel beszélt, aki háttal állt a belépőknek, de a hangja így is jól hallatszott:

– Minden tisztelem, de be kell látnia, hogy nem lehet minden szövetséges egyenlő! A Szövetség jobban meglenne a Kia-murron gyülekező pártok némelyike nélkül.

– Megértem az aggodalmait, ezredes – válaszolta Leia olyan hangon, amely egyáltalán nem közvetített megértést. – Ellenben azt hiszem, mindketten tisztában vagyunk vele, hogy jelen helyzetében a Szövetség nem utasíthat vissza semmilyen segítséget. A yavini csatában győztünk ugyan, de...

Harcen felemelt kézzel fojtotta belé a szót. Idióta, gondolta Han.

– Máris vannak, akik szerint túlságosan hanyagok vagyunk, és nem válogatjuk meg rendesen, hogy kit engedünk a sorainkba. Csak akkor nyerhetjük vissza a minket megillető tiszteletet, ha megszabadulunk a nemkívánatos elemektől.

– Egyetértek – szólt közbe Han. Harcen összerezett, mint az álmában megbökdösött macska. – Érdekesebb lenne kizárni a söpredéket.

– Solo kapitány! – üdvözölte az ezredes. – Nem vettem észre, hogy ideértek. Remélem, nem bántottam meg valamivel!

– Nem. Természetesen nem – válaszolta Han egy nem túl őszinte mosoly kíséretében. – Mármint, gondolom, nem rólam beszélt, ugye?

– Mindenki tisztában van vele, hogy mekkora szolgálatot tett a Szövetségnek.

– Pontosan. Tehát semmi okom feltételezni, hogy az imént rólam beszélt.

Harcen elvörösödött, és egy apró, félhivatalos meghajlást követően válaszolt:

– Nem önről beszéltem, Solo kapitány.

Han leült az egyik üres munkaállomáshoz, kinyújtotta a lábát-karját, mint aki egy ivóban ül a régi cimborákkal. Lehet,

hogy csak képzelte, de mintha apró mosoly villant volna fel Leia ajkán.

– Akkor nem vehetem sértésnek – jelentette be.

Harcen megfordult, hogy távozzon. Büszke tartással indult a kijárat felé, de Csubakkának mintha a szükségesnél egy másodperc törtrészával tovább tartott volna elállni az útjából. Luke nekitámaszkodott az egyik kijelző oldalának, ránehezedő súlya kis színpermetet szórt a képernyő szélére. Amikor az ezredes kiment, Leia felsóhajtott.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan ideértetek. Sajnálom, Luke, hogy el kellett hívjalak a gyakorlatról!

– Semmi gond.

– Egy szabakkjáték közepén voltam – mondta Han.

– Akkor nem sajnálom, hogy el kellett hívjam.

– Nyerő sorozatom volt.

Csubakka pufogva keresztbe tette a karját maga előtt. Leia megenyhült valamelyest.

– Tíz standard órával ezelőtt el kellett volna indulnom – mondta. – Nem maradhatok tovább. Váratlan fejlemények adódtak.

– Mi történt? – kérdezte Luke.

– Nem tudjuk használni az előretolt bázist a Targarth-rendszerben. Birodalmi szondákat azonosítottak a közelében.

A csend csupán egy lélegzetvételnyi időre telepedett rá a helyiségre, de így is átítatódott a bent lévők csalódottságával.

– Már megint? – kérdezte Luke szenvedő hangon.

– Megint – erősítette meg Leia karba tett kézzel. – Már keressük az alternatívákat, de amíg nem találunk megoldást, addig kénytelenek vagyunk pihentetni a terveinket.

– Vader tényleg minden követ megmozgat, hogy megtalálja a Szövetséget – mondta Han. – Vannak tartalék tervek?

– Cerroban, Aestilan és Hoth – felelte Leia.

– Elégé alja helyek – jegyezte meg a csempész.

Egy másodpercig úgy tűnt, hogy a hercegnő vitatkozni kezd, de azután csak lemondóan bólintott. Egy titkos lázadó bázis kiépítése kritikus fontosságú; enélkül lehetetlen a teljes körű kiképzés, és nem lehet végrehajtani bizonyos javítási és gyártási feladatokat. Ráadásul ezt a Birodalom is tudta. Viszont a Cerroban víz és levegő nélküli kődarab volt, tehát alig lehetett jobb választás a nyílt űrnél, ráadásul rendszeresen aszteroidák bombázták. Az Aestilan bővelkedett levegőben és vízben, ahogyan sziklaférgekben is, amelyek már annyira meggyengítették a bolygó felszínét, hogy a viccek szerint az alagútfúráshoz elég volt fel-le ugrálni. A Hoth pedig egy nagy jéggolyó volt, amelyen csak az egyenlítő környékén lehetett elviselni valamennyire a hideget. Ott is csak akkor, ha sütött a nap.

Leia közelebb lépett az egyik kijelzőhöz, egy intéssel előhívta a Galaxis térképét. A több milliányi nap tömegének mérhetetlen nagyságát elrejtette az a tény, hogy az egész elfért egyetlen kis képernyőn.

– Van még egy lehetőség – mondta a hercegnő. – A Seymarti-rendszer egy nagyobb útvonal közelében található. Bizonyított, hogy valaha volt arrafelé intelligens élet, de a mostani szondázás nem mutatott ki semmit. Lehet, hogy ez lesz a nekünk való hely.

– Rossz ötlet – ellenkezett Han. – Ezt nem gondolhatja komolyan.

– Miért? – kérdezte Luke.

– A Seymartiban hajók szoktak eltűnni. Sok hajó. Átugranak a hipertérbe, és nem térnek vissza.

– Mi történik velük?

– Senki sem tudja. Egy rendszer ilyen közel az útvonalakhoz és birodalmi helyőrség nélkül tényleg vonzó, ha nem akarjuk, hogy ránk találjanak, de mindenki messzire elkerüli, akit ismernek. Senki sem megy oda.

Luke elgondolkodva szorongatta a sisakját, végül kimondta, ami a fejében járt:

– Ha senki sem megy oda, akkor hogy tűnnek ott el hajók?
– Csak arra akartam utalni, hogy a helynek rossz híre van – mordult fel Han.

– A tudományos részleg szerint valamilyen téranomália boldítja meg az érzékelőket – mondta Leia. – Ha ez igaz, és találunk rá módot, hogy kihasználjuk, akkor a Seymarti lehet a legjobb hely, ahol elkerülhetjük a Birodalom figyelmét. Amint Wedge Antilles visszatér az őrzjáratról, összeállít egy kísérőcsapatot a felmérést végző hajóknak.

– Velük megyek – jelentette ki Luke.

– Beszéltünk erről – válaszolta Leia. – Wedge szerint a bevetés jó lehetőséget kínál neked a gyakorlásra. Téged kért másodparancsnoknak.

Luke mosolya úgy ragyogott, hogy Han szerint akár olvasni is lehetett volna mellette.

– Természetesen vállalom – mondta a kölyök.

Leia mellett felcsipogott egy kommunikációs panel, azután:

– Asszonyom! Melegen tartjuk a hajtóműveket, de ha nem indulunk el hamarosan, akkor újra kell kalibrálnunk az ug-rást. Szeretné, hogy ismételten elhalasszam a találkozót?

– Ne! Mindjárt ott leszek – válaszolta Leia, és egy hangos kattanással bontotta a kapcsolatot.

Han előrehajolt a széken.

– Jól van – kezdte –, megnézem, mit tudok kezdeni itt ma-gammal. Minoth és Hendrix között leállt a fegyverkereske-delem, de nem gond, majd elhozom a fegyvereket a Szövet-ségnek. Hacsak nem akarja, hogy elkísérjem a Falconnal a kölyköt.

– Nos, nem ezért akartam beszélni magával – mondta Leia.
– Történt még valami. Két évvel ezelőtt kiküldtünk egy ügy-nököt a birodalmi úr szélére. Azóta folyamatosan ellátott min-ket értékes információkkal, de az utolsó jelentését hét hónap-

pal ezelőtt küldte. A legrosszabbat feltételeztük. Csakhogy tegnap kivonási kódot küldött a Saavin-rendszerből, a Cioranról.

– Az nem éppen a birodalmi úr széle – jegyezte meg Han.
– Inkább a közepe.

Csubakka hangosan felmordult.

– Én sem azt a bolygót választottam volna – értett egyet a hercegnő –, de az üzenetben nem voltak információk. Nem kaptunk jelentést, még csak néhány szavas utalást sem. Nem tudjuk, hogy mi történhetett a legutóbbi és a tegnapi kapcsolatfelvétel között. Csak a kivonási kód érkezett meg, ami azt jelenti, hogy az ügynök hajót kér.

– Ó! – mondta Han, azután vigyor ült ki az ajkára. – Jól van, értem. Teljesen megértem. Van egy fontos fickó, aki csapdába esett ellenséges területen, és vissza akarják hozni. Mivel a birodalmiak még mindig rajzanak, mint a baciai vérdarazsak, inkább nem vállalnak kockázatot, és a legjobbat küldik ki. Erről van szó, nem?

– Nem így fogalmaztam volna meg, de elég közel jár az igazsághoz – mondta Leia. – Nagy a kockázat, és nem adhatok parancsot senkinek, hogy vállalja. Meg tudjuk oldani, hogy megérje, ha hajlandó segíteni.

– Nem kell parancsot adnia rá, ugye, Csubi? Elég, ha kéri, és máris ugrunk.

Leia tekintete ismét megenyhült.

– Tényleg megtenné? A Szövetségért?

Han úgy folytatta, mintha a hercegnő meg sem szólalt volna:

– Csak mondja, hogy kérem, és a Millennium Falcon magától bemelegíti a hajtóműveket, elugrik innen, felszedi azt a fickót, azután visszarepül, mielőtt észrevenné, hogy egyáltalán elindultunk. Semmi az egész!

Leia tekintete megkeményedett, és egészen rideggé vált.

– Kérem!

Han tűnődve végigsimított az egyik szemöldökén.

– Kapok egy kis gondolkodási időt?

Vuki társa halkán felmordult, türelmetlenül intett.

– Köszönöm, Csubakka! – mondta Leia. – Valós a lehetőség, hogy a birodalmiak valahogyan megszerezték a kivonási kódot, és csalinak használják, hogy csapdába csaljanak. Óvatosan kell közelíteniük.

– Mindig óvatos vagyok – méltatlankodott Han. – Mi van? – kérdezte Luke-tól, akinek lehetett valami a torkával, mert nagyon köszörülte.

– Mindig óvatos vagy?

– Mindig elég óvatos vagyok.

– Az első feladat a kapcsolatfelvétel és a kivonás – folytatta Leia. – Ha ez nem lehetséges, akkor derítsenek ki mindent, amit csak lehet a történetekről és arról, hogy veszélyben lehetnek-e az ügynökeink! Ha csapdát szimatolnak, tűnjenek el onnan! Ha elveszítettük a nőt, hát elveszítettük. Nem akarunk újabb áldozatokat hozni.

– Nő?

Leia ismét intett a kijelzőnek, amely zöld figyelmeztető jelzésre váltott. A hercegnő megadta a hozzáférési kódot, mire egy magas járomcsontú, sötét hajú nő arca jelent meg a képernyőn. Hegyes álla felett az ajka úgy állt, mintha mindig mosolyogni készülne. Han arra gondolt, hogy ha egy városban találkozna vele, kétszer is megnézné magának, de nem azért, mert gyanúsna találtná. A kép melletti adatmezőben részletezett életút sokkal bonyolultabb volt annál, hogy első pillantásra felfogja, de a nevet megjegyezte magánka: SCARLET HARK.

– Ne is reménykedjen! – jegyezte meg Leia.

Második fejezet

A Saavin-rendszer képe a kijelzőpanel felett lebegett, a fényesen ragyogó, narancssárga csillag körül különféle színű golyók jelképezték a bolygókat. A birodalmi hajókkal és független állomásokkal körülvett kis kék planéta, a Cioran maga volt a Birodalom bürokratikus rendszerének szíve. Vagy ha a szíve nem is, akkor a veséje. Vagy legalább az egyik vénája. Egy másik, nagy vörös bolygó a rendszer szélén még nagyobbra növekedett, amikor Csubakka intett az egyik mancsával. A vuki hangosan felmordult.

– Pont ez a lényeg – magyarázta Han. – A rendszer szélén van, és nem több egy nagy, haszontalan gázgömbnél. Senki sem él rajta, még gázbányászok sem. Onnan egy kicsit tovább tart átrepülni a Cioranra, de szép, csendes hely, ahonnan körülnézhetünk.

Csubakka morogva válaszolt.

– Nézd, a Birodalom közepén leszünk. Nem akarok egy csillagromboló fölött kiesni a hipertérből.

A vuki megkezdte a Falcon rendszereinek előkészítését a lassításra, közben hátat fordított társának, és halkán mormogott.

– Majd megköszönöd, amikor észrevétlenül bejutunk a Saavin-rendszerbe.

Csubi felhorkant, és Han meghúzta a hiperhajtómű leállítókarrját. A hipertér fehér sávjai hirtelen megrövidültek, hogy át-

adják a helyüket a csillagokkal teletűzdelt fekete űrnek, amelyet félig eltakart a vörös gázóriás.

– Na látod! Nem megmondtam, hogy... – kezdte Han, de egy hang félbeszakította:

– Regisztrálatlan YT-ezerháromszáz! Itt a Ravenous birodalmi csillagromboló! Válaszoljon!

A Falcon ütközésjelzője hangosan sípolni kezdett a két TIE-vadász közelségétől, amelyek a következő másodpercben közrefogták. A hatalmas, ék alakú csillagromboló balról úszott be Han és Csubakka látóterébe.

– Regisztrálatlan YT-ezerháromszáz! Itt a... – Han kikapcsolta az adó-vevőt. Társa ránézett, de nem szólalt meg.

– Nem az én hibám – ellenkezett a férfi a kimondatlan váddal, miközben hiábavalóan keresett menekülési útvonalat. – Mit keresnek ezek itt kint?

Csubakka morogva a pajzsvezérlő felé nyúlt.

– Várj! – szólt rá Han, és a vuki karjára tette a kezét. – Megoldom!

Társa ugató nevetést hallatott, de Han nem törődött vele. Visszkapcsolta az adó-vevőt.

– Helló, Ravenous! – jelentkezett be. – Itt... – gondolatban gyorsan átfutotta az ilyen helyzetekre készenlétben tartott nevek és regisztrációs kódok listáját, azután kiválasztott egyet: – ... Boro Mandibel és a Vortando könnyű teherhajó! Miben segíthetek? – Ezután a mikrofonra tette a kezét és a vukihoz fordult:

– Csubi! Jó lenne bekapcsolni a regisztrációs jeladót. Figyelj oda, hogy a Vortando kódjait küldje!

– Vortando! – jött a válasz néhány másodperc múlva. – Nem standard regisztrációs...

– Elnézést – mondta Han, és szívből jövően hamis nevetést hallatott –, de felbéreltem egy vuki szerelőt, és nem teljesen standard alkatrészeket használ a javításokhoz.

Csubi fenyegetően felmordult mögötte, mire Han ismét lefogta a mikrofont.

– Ha ért vuki nyelven, akkor ez a kis megjegyzésed még komoly bajba keverhet – szólt oda társának, aki morgott valami választ, érzékelhetően a megbánás árnya nélkül.

– Úti cél és rakomány! – követelte a csillagromboló.

– Koréliei brandyt és saccoriai borokat viszek a Cioranra. Hogy vannak ma, srácok?

Az ezután következő hallgatás mintha órákig tartott volna. Han már tervezgetni kezdte a rendszerből kivezető leggyorsabb utat. A két TIE-vadász kimondatlan fenyegetésként állt a Falcon két oldalán.

Han kikapcsolta a mikrofont és odaszólt a másodpilótának:

– Csubi! Ez nem fog menni. Készülj fel a hátsó pajzsok megerősítésére és a menekülésre!

– Vortando! – szólította meg őket a csillagromboló. – Haladjon tovább a Cioran felé a megadott útvonalon! Ne térjen le! Szállítmányt várunk, és nincs rá szükségünk, hogy belezavarjon a leszálló sorba!

– Vettem, Ravenous! Szép napot, fiúk! – mondta Han, azután ráállt a kapott koordináták által meghatározott pályára. Csubakka hitetlenkedve gurgulázott.

– Igen, tudom. A csillagrombolók irányítják a forgalmat – válaszolta Han, miközben beindította a hajtóműveket. – Üdv a Birodalomban!

A Ravenous nem hazudott, a Falconnak közel két órát kellett várnia a landolási engedélyre. Han és Csubakka a fegyverei ellenőrzésével és tisztításával ültette el az időt. Bár tudta, hogy a helyi meleg klíma nem igényel ilyesmit, a kapitány hosszú kabátot vett fel, hogy elrejtse a sugárvetőjét. Úgy döntött, hogy inkább megizzad egy kicsit, mintsem mindenkinek mutogassa a kézifegyvert.

– Tudod – kezdte a tükör előtt lépdelve, hogy megnézzze, tényleg sikerült-e megfelelően elrejtteni a sugárvetőt –, ez itt

a Birodalom szíve. Nem tudom, hány vuki sétálgat az utcákon energia-számszerűjjal, de lehet, hogy egy kicsit óvatosabbnak kellene lenned.

Csubakka felmordult, mire Han feltartotta a kezét.

– Csak arra akartam utalni, hogy most nem a szokásos lövöldözéses-meneküléses ügyre készülünk. Bele kellene olvadnunk, hogy észrevétlenek maradjunk – mondta. Gyorsan megfordult, hogy megnézzze, mennyire rejti el a fegyverét a kabát, amikor hirtelen mozdulatot tesz. Társa mondott valamit, és felnevetett.

– Hé! – ellenkezett Han sértődötten. – Igenis beleolvadtam! Most is bele fogok. És ha mégsem sikerül... – Félrecsapta a kabát szárát, és villámgyorsan előkapta a sugárvetőjét. – ...hát majd improvizálok.

A Cioran kikötője pontosan úgy nézett ki, mint száz másik bolygó kikötője, amelyet Han Solo láthatott az eddigi utazásai során. Legfeljebb tisztább volt. Már-már nyugtalanítóan tiszta. Ugyanolyan üzemanyagtartályok, javítódroidok és felügyelők, mint máshol, de valahogy mindegyik függetlennek tűnt a többitől. A kosz egységesítette a helyeket. Itt azonban nem voltak kiömlött üzemanyagtócsák a padlón, lerobbant, szikrázó droidok a sarokban, zsíros ételfoltok a felügyelők egyenruháján. Kicsit már kiállításnak tűnt. Az ideális dokkok emlékművének.

A leszállórámpa alján zömök kis droid várta őket. Csendesen kattogott magában, nagyjából emberi feje szögletes testen ült, kétoldalt túl sok kar meredezett rajta, és gumi lánctalpakon közlekedett. Amikor meglátta Hant, rángatózva életre kelt.

– R-Négy-Kettő-Hét vagyok – mutatkozott be idegesítően csipogós hangon. – Üdvözlöm a Ciorani Kikötői Hatóság és a Trajenni Dokkigazgatósági Kollektíva nevében!

– Kösz! – válaszolta Han, és megpróbált elmenni a droid mellett, de a gumi lánc talpak surrogni kezdtek, és a gép elébe vágott.

– A Trajenni Dokkigazgatósági Kollektíva reméli, hogy a szolgálatára lehet a ciorani tartózkodása idején.

– Nagyszerű, de nem igazán...

– Vihetem a csomagjait? – vágott közbe az R-427-es. – Vagy szeretné, ha a Trajenni Dokkigazgatósági Kollektíva egy hatósági engedélyekkel is rendelkező javítódroidja átnézné a hajóját? Az üzemanyag-töltő szolgáltatásunk kivételesen versenyképes árakkal áll rendelkezésére, és...

Csubakka fenyegető morgással indult a droid felé, mire az elhátrált.

– Szólunk, ha szükségünk lesz valamire – mondta Han mosolyogva, és egy intéssel elbocsátotta az R-427-est, amely továbbra is a gép felé tartott. Végül megfordult, és elgurult a dokk kijárata felé.

– A Trajenni Dokkigazgatósági Kollektíva üdvözli a Cioranon, és reméli, hogy szívesen tölti nálunk az idejét! – kiabált hátra a droid menekülés közben, utolsó szavait már alig hallották.

Csubakka halk vukinevetéssel nézett utána.

– A csomag valami Staton Park nevű helyen van – mondta Han, miközben elindultak az utcai kijárat felé. Csubakka halk morgással válaszolt. – Igen, én sem értem, miért nem volt jó egy bárban találkozni. Ezeknek a dolgoknak megvan a maga módja. Néha úgy érzem, mi vagyunk az utolsó profik.

A kijárat széles gyalogútra vezetett, amely felett sűrű légi forgalom zajlott. Siklók, le- és felszálló hajók, suhanók haladtak ugyanolyan tömött sorokban, ahogyan a földi járművek szoktak. A járművek tömegét birodalmi járőrsiklók figyelték, lézerágyúik figyelmeztetően kutatták a szabályszegőket.

– Itt minden nagyon... rendes – jegyezte meg Han egy fintorgó sóhajjal.

A Mag mindig emlékeztette, hogy miért menekült ki a Galaxis szélén keringő, Erő háta mögötti bolygókra. A gyalogút két oldalán emelkedő üveg- és acélfalaktól olyan érzése támadt, mintha ketrecbe zárták volna. Szívesen áltatta volna magát azzal, hogy ez csak a Birodalom által fegyverekkel kikényszerített fegyelem, de valójában minden kormányzatnak megvoltak a maga közlekedési szabályai. A Császár előtt a Köztársaság Jedi rendfenntartói őrizték a törvényeket a fénykardjaikkal. Így működött a világ, de ettől még nem kellett kedvelnie.

– Igyunk valamit!

Még a bárók is a Birodalom rendjétől búzlóttak. A fényes krómasztalok és kényelmetlen székek nem sok lehetőséget adtak a lógásra és pihenésre. A maroknyi vendég csendben, lelkesedés nélkül, de szorgalmasan iszogatott, alig néhányan bámulták meg a belépő Csubakkát, és senkinek sem volt kedve köztözködni. Az egyik sarokban kis csapat férfi és nő gyűlt össze, akik szabadnapos katonáknak néztek ki, egymáshoz közel hajolva és suttogva beszélgettek.

Han beült a birodalmiaktól legmesszebb lévő sarokba, és a falnak döntötte a hátát. Társa halk morgással helyezkedett el mellette, és mereven bámulta az asztal tükröző lapját.

Han odaintett egy króm- és aranyszínű protokolldroidnak a bárpult mögött, rámutatott egy üveg koréliei brandyre, feltartotta két ujját, azután az asztalukra mutatott. Néhány másodperccel később meg is kapták az italukat, és Han odadobott egy érmét a droidnak, amely szó nélkül elkapta a pénzt, és magukra hagyta őket.

Csubi alig hallhatóan utánamorgott a távozó gépnek.

– Ebben egyetértünk, tesó – mormolta Han. – Nekem sem lesz a kedvenc helyem. – Kortyolt az italából. – A pia nem rossz. Szerinted követett valaki?

Csubakka felemelte az állát és halk, ugató hangot hallatott.
– Én sem – mondta Han. – Kezdetnek jó.

Elővette az eldobható adatolvasót, amelyet Leiától kaptak, és letette az asztalra. A szerkezet rácsatlakozott a helyi hálózatra, frissített a nyilvánosan elérhető adatokkal, és egyeztetette az új információkat mindazzal, amit a Lázadók Szövetsége már tudott. A város térképének részletei gyors egymásutánban villantak fel a kis képernyőn, azután kirajzolódott egy útvonal a jelenlegi tartózkodási helyük és a park között. A veszélyes pontokat pirossal jelölte meg; az alkalmazás egy kalap alá vette az ismert órállomásokat, a kormányzati épületeket és az utcai kamerákat.

– Nem lesz egyszerű – jegyezte meg a férfi. A csomag valami birodalmi fejes emlékművénél várta őket a park kellős közepén. A területet biztonsági droidok járták éjjel-nappal, éberen kutatták a törvénszegőket. A környező utcákon és légi folyosókban birodalmiak járőröztek, és az egész várost úgy telerakták órállásokkal, mintha egy háló rácspontjait akarták volna kirajzolni velük.

Csubakka morogva húzogatta egyik karmát a képernyőn, oda-vissza görgette a térképet az útvonal mentén.

– Hidd el, én sem ezt a helyet választottam volna a randihoz – értett egyet Han. – De lehet, hogy épp ez a lényeg. Ha csapda lenne, olyan helyre tenném, ahol legalább nem látszik csapdának. Az információk alapján ez a Scarlet Hark tudja, mit csinál. Szóval, amíg semmi sem kívánja az ellenkezőjét, addig eljátszhatjuk a szerepünket.

Csubakka helyeslően felmordult, és odalökte az adatolvasót Hannak, aki megnyomta rajta az önmegsemmisítő gombját. A szerkezet belseje halk sistergés és egy vékony füstcsík kíséretében olvadt össze, végül az egész a legközelebbi szemétgyűjtőben végezte.

– Hasznos kis cucc volt – jegyezte meg Han. – Lehet, hogy át kell jutnunk néhány száz birodalmi katonán, többtucatnyi

kamerán és megfigyelőponton úgy, hogy nem hívjuk fel magunkra a figyelmet, de azért ebben is van valami jó.

Csubakka oldalra billentett fejjel ránézett, és kérdően hörgött.

– Jabba bérenceivel biztosan nem fogunk összefutni.

Harmadik fejezet

A Staton Emlékpark és Rekreációs Tér huszonöt hektárnyi zöldterület volt a Birodalmi Vízfeldolgozó Hatóság hatalmas épületének tetején. A bürokrácia fél kilométer magasra nyúlt Cioran utcaszintje fölé, és egy hidroponikus rendszerrel táplált füves-fás-szökőkutas park koronázta meg. A tető peremén siklóbusz-megállókat alakítottak ki a hosszú járműveknek, amelyek a rekreációs idő befejeztével átszállították a Birodalom polgárait az életük következő nagyon rendezett, higiénikus és körbekerített helyszínére. Han nagyjából annyira érezte magát feltűnésmentesnek, mint egy messiai tűzgyík.

– A szolgálatukra lehetek még valamiben, uraim? – kérdezte a siklóbusz automatikája, amikor Han kilépett az utastérből.

– Nem.

– Megadhatom a park étel- és italárusainak étlapját, ha szükségük van frissítőre.

– Kösz, de nem.

– Esetleg túravezetői szolgáltatás a szobrokhoz és emlékművekhez, amelyek Cioran e legkellemesebb rekreációs központját díszítik?

Csubakka is kimászott a számára túl szűk ülésből, azután kilépett a parkolóra. Lehet, hogy csak Han képzelte, de mint-ha a jármű feljebb emelkedett volna néhány centiméterrel.

– Csak szeretnénk sétálgatni egy kicsit – válaszolta Han. Próbált nagyon turistásnak hangzani.

– A Jaino Személyszállítási Kollektíva köszöni, hogy minket választott! Reméljük, hogy élvezte az utazást, és legközelebb is minket választ! – fejezte be a jármű, azután felemelkedett és besorolt a társai közé, amelyek arra vártak, hogy elszállíthassák a parkban kikapcsolódókat. Han kiment a parkoló szélére, és lenézett. Az épület ablaktalan fala alattuk olyan volt, mint egy nagy, szürke sziklafal.

– Kérem, lépjen el a tér szélétől! – figyelmeztette egy automatizált géphang. – A biztonságot és kényelmet szolgáló kilátók a park északnyugati és délnyugati sarkaiban találhatóak.

Han odafordult, és a kis kiszolgálódroid láttán összeszorított foggal kierőszakolt megvonagló ajkából valami mosolyfélét.

– Köszí, kisöreg! – mondta. – Mindjárt meg is nézem valamelyiket.

– Érezze jól magát a Staton Emlékparkban és Rekreatív Téren – válaszolta a droid vidáman, de megvárta, hogy Han el lépjen a peremtől.

Csubakka jókedvűen felmordult, közben a karját nyújtogatva próbált megszabadulni a szűk ülés okozta merevségtől.

– Igen, elég egyszerűen ide tudtunk jönni – értett egyet Han. A vuki ismét felmordult, és a nyakát nyújtogatva elmosolyodott a bundája alatt.

– Engem is piszkál a dolog. Nem tudom. Lehet, hogy kifogtunk egy nyugi napot.

A park valóban szépnek bizonyult. A fák egységesen hat méterrel emelték lombjukat az emlékmű oszlopsorai fölé, a nyílt területeken fél méterrel magasabbra. A földet helyettesítő zselématracokból egységesen négy centiméter magasra nőtt fű szemfájdítóan élénk zöldben pompázott, és a nagyon pontos szögekben álló ösvények között diszkrét kiszolgálódroidok várakoztak udvariasan az árnyékokban. Várták, hogy egy-